

עפ"ת 64890/05/22 - בר בנימין נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

עפ"ת 64890-05-22 בנימין נ' מדינת ישראל
תיק חיצוני: 50154527472

כבוד השופט עמית יורם צלקובניק	בפני
בר בנימין	מערכת
	נגד
מדינת ישראל	משיבה

פסק דין

בפני ערעור כנגד החלטת בית משפט קמא בהמש 3152-03-22 מיום 24.4.22 לפיה נדחתה בקשת המערערת מיום 8.3.22 להארכת מועד להישפט בגין עבירה של נהיגה בשול הדרך בניגוד לתקנה 33(א) לתקנות התעבורה.

המערערת מאשרת כי הקנס בגין הדוח שולם בחודש דצמבר 21 על ידי אביה בסניף הדואר, בעקבות בקשתה מאביה להסדיר את התשלום הקשור בדוח אחר, והקנס שולם על ידי האב מבלי משים, גם עבור הדוח הנדון. עוד צוין בבקשה כי המערערת מוכרת על ידי הביטוח הלאומי כנכה. לטענת המערערת ביקשה לאחר מכן להישפט בגין הדוח, אולם הסתבר לה כי איחורה את המועד להגשת בקשה להישפט נוכח תשלום הקנס (צורפו תצהירי המערערת, ואביה, מר אלי בנימין).

עוד נטען על ידי המערערת כי היא כופרת בביצוע העבירה, וכי ירדה לשול הדרך בשל רכב "תקוע" שחסם את הנתיב, ולאחר עקיפתו חזרה מיד לכביש.

בית משפט קמא קבע כי המערערת היתה מודעת לקיום הדוח; בתשלום הקנס יש לראות הודאה, ולא עולה חשש לעיוות דין.

בהודעת הערעור ובפניי חזרה ב"כ המערערת על הטענות שעלו בבית משפט קמא. בנוסף נטען כי על פי תקנה 39(א) לתקנות התעבורה, תשכ"א-1961 שעניינה "נהיגה סביב מקום חסום", יש לעקוף את החסימה, מצד ימין בלבד, אלא אם מורה תמרור על נהיגה משמאל לחסימה.

אין מקום לקבלת הערעור.

על פי הודעת תשלום הקנס שצורפה לראשונה להודעת הערעור, ניתן היה להגיש בקשה להישפט בגין הדוח עד יום 22.2.22; הבקשה לבית משפט קמא הוגשה לאחר מועד זה ונדרשים נימוקים מיוחדים להיעתר, במיוחד לאחר תשלום הקנס שיש עימו, על פניו, משום השלמה עם ביצוע העבירה, לא רק מכוח החזקה העולה מסעיף 229(ח) לחוק סדר הדין הפלילי, תשמ"ב-1982. הטענה בדבר נסיבות התשלום שלא בדיעת המערערת -טענה העולה תדירות בבקשות להארכת מועד - אין בה כדי לפטור את המערערת מאחריותה, וכבר נפסק כי זהות הגורם משלם הקנס, או נסיבות התשלום כאשר קיימת מודעות לקיום הדוח, אינם מהווים נימוק מיוחד שיאפשר הארכת מועד להישפט (ראו בעניין זה- רעפ 2600/22 דורון חתן נ' מדינת ישראל, פסקה 8, 11.5.22).

אין אני רואה חשש לקיום עיוות דין. המערערת כאמור, אינה חולקת על כך שנהגה על שולי הכביש. בדוח שהוצג עולה תיאור מפורט של השוטר, עורך הדוח, לפיו נסעה המערערת על השול לאורך 300 מטרים, לצורך עקיפת כלי רכב בשל עומס תנועה, ללא כל מכשול על הכביש, באופן הסותר חזיתית את טענת המערערת בדבר קיומו של רכב "תקוע". עוד אציין כי על פי הוראת תקנה 47(א) לתקנות התעבורה, יש לבצע עקיפת רכב אחר מצדו השמאלי בלבד, והוראת תקנה 33 (ג) קובעת באילו נסיבות ניתן לסטות לשולי הכביש, כאשר הנסיבות הנטענות על ידי המערערת אינן כלולות בהן. באשר לתקנה 39(א) הרי שזו אינה עוסקת בעקיפת רכב או בסטיה לשולי הדרך, ואינה נדרשת לענייננו.

בנסיבות אלה נדחה הערעור.

מזכירות בית המשפט תעביר פסק הדין לצדדים.

ניתן היום, י"ח סיוון תשפ"ב, 17 יוני 2022, בהעדר הצדדים.